Προσφυγική κρίση. Το άλλοθι της σκοτεινής πλευράς της Ευρώπης.

Παρότι πληρώνουμε ήδη τα παλιά μας λάθη, φαίνεται ότι προχωρούμε σε νέα. Πιστέψαμε λάθος ότι το θέμα της λιτότητας και της οικονομικής κρίσης θα μπορούσε να λυθεί σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Αυτή η πεποίθηση έθρεψε μύθους, όπως την ψευδαίσθηση για μια συμμαχία του Νότου. Ωστόσο τα γεγονότα απέδειξαν την απομόνωσή μας και το περασμένο καλοκαίρι λίγο έλειψε να αποκοπούμε και τυπικά από την Ευρώπη.

Έτσι και τώρα επενδύουμε λάθος στην πίστη ότι το προσφυγικό μπορεί να λυθεί σε ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο, όταν γνωρίζουμε ότι οι αιτίες που το γεννούν είναι σύμφυτες με τα συμφέροντα των μεγάλων δυνάμεων που ελέγχουν τα ευρωπαϊκά όργανα και τους διεθνείς οργανισμούς.

Τα γεγονότα αποδεικνύουν καθημερινά ότι η πατρίδα μας μετατρέπεται σε μια καραντίνα δυστυχισμένων ανθρώπων όπου τα θύματα ενός συμβατικού στρατιωτικού πολέμου έρχονται να συναντήσουν στην ελληνική γη τα θύματα ενός άλλου άτυπου οικονομικού πολέμου που μαίνεται επί έξι χρόνια.

Αλήθεια, τι περισσότερο πρέπει να συμβεί για να καταλάβουμε ότι η ενωμένη Ευρώπη δεν μπορεί σήμερα να είναι τίποτε περισσότερο από ένας επώδυνος συμβιβασμός στην κυνική σύγκρουση οικονομικών, πολιτικών, εθνικών και

γεωπολιτικών συμφερόντων, που καμία σχέση δεν έχουν με αλληλλεγγύη και ανθρωπισμό. Ο ασφυκτικός έλεγχος των ροών στα σύνορα Αυστρίας, ΠΓΔΜ, Σερβίας, Σλοβενίας και Κροατίας δεν είναι παρά μια επιβεβαίωση αυτής της πραγματικότητας.

> *Πού είναι η αξιοπιστία της πρόσφατης συμφωνίας της συνόδου κορυφής για ανοικτά σύνορα μέχρι τις 7 Μαρτίου;*
>
> *Πού είναι ο σεβασμός στη συνθήκη της Γενεύης για τους πρόσφυγες;*
>
> *Σε τι διαφέρει τελικά η αναξιοπιστία της Τουρκίας από αυτήν των Ευρωπαίων, πέρα από το γεγονός ότι η πρώτη είναι και αναμενόμενη;*

Αυτές τις μέρες, η σημερινή κυβέρνηση και όχι μόνο, γεύεται το τίμημα της αναξιοπιστίας των άλλων στο προσφυγικό, όπως οι άλλοι γεύονταν επί έξι χρόνια την ελληνική αναξιοπιστία στις μεταρρυθμίσεις. Κοινός παρανομαστής η σύγκρουση συμφερόντων. Με καταλύτη την «Αποκάλυψη» των προσφύγων, κοινός παρανομαστής η λιγότερη και διασπασμένη σε μικρότερες ζώνες επιρροής Ευρώπη.

Με την δυναμική που έχουν πάρει τα γεγονότα στο προσφυγικό, δύο φαίνονται να είναι οι δυνατές προσωρινές λύσεις μέχρι το γενικότερο ξεκαθάρισμα λογαριασμών στην τεκμηριωμένα πια αμφισβητούμενη ΕΕ και ευρωζώνη: **(1)** Ο περιορισμός των ροών και στα δικά μας σύνορα, με κυρίαρχη την εθνική ματιά στον υπολογισμό των οικονομικών συνεπειών, όπως στον τουρισμό, **(2)** Ένα δικό μας σχέδιο για την εγκατάσταση και την ενσωμάτωση προσφύγων στην χώρα.

Σε κάθε περίπτωση, η σχέση μας με τους Ευρωπαίους δεν μπορεί να είναι πλέον η ίδια. Ένας επανακαθορισμός είναι αναπότρεπτος και αναγκαίος τόσο για την οικονομική, όσο και για την εθνική μας επιβίωση. Το δικαίωμα στην επιβίωση δεν μπορεί να είναι μόνο προνόμιο των άλλων. Αλλά ούτε θα πρέπει να επιτρέψουμε να γίνουμε το άλλοθι του σκοταδισμού στην Ευρώπη.

Τον περασμένο Ιούλιο, ο Σόιμπλε έθεσε ένα πλαίσιο. Θα ήταν χρήσιμο, στη συνάντηση των πολιτικών αρχηγών που θα γίνει αυτή την εβδομάδα, να ξεκινήσει η συζήτηση για μια διαπραγμάτευση εξόδου, όχι στενά από το ευρώ, αλλά ριζικά από την γερμανο-ευρωπαϊκή υποκρισία.

Όλα δείχνουν ότι ο Μάρτης θα ***«είναι ο μήνας ο σκληρός»*** για εμάς, τους

πρόσφυγες και την Ευρώπη, μετά από έναν χειμώνα που ***«μας ζέσταινε, σκεπάζοντας / Τη γη με το χιόνι της λησμονιάς, θρέφοντας / Λίγη ζωή μ' απόξερους βολβούς»,*** όπως έγραφε ο Τ.Σ. Έλιοτ στο «Η Έρημη Χώρα».

Δ. Τρικεριώτης, Twitter: @BlogGnathion